

NIEUWSBRIEF VAN DE STICHTING VRIENDEN VAN HOKISA IN NEDERLAND

HOKISA biedt een thuis voor kinderen in Zuid-Afrika die ouderloos of ziek zijn als gevolg van Hiv/Aids.

UITGAVE LENTE 2008

HARTELIJK DANK voor alle gulle giften! In de afgelopen maanden kwam er weer heel wat geld binnen: van donateurs, uit incidentele giften en opbrengsten van feesten, jubilea en kerkcollectes.

Op dit moment staat er alweer € 14.000,- op rekening van de stichting. Dat houden we nog even vast, op een renterekening, totdat HOKISA Zuid Afrika ons vraagt om het over te maken. **DOOR DE WISSELENDE KOERS VAN DE RAND, de Zuid-Afrikaanse munteenheid, IS HET VAN BELANG DAT DE GELDTRANSFER OP HET JUISTE MOMENT GEBEURT.**

STICHTING VRIENDEN
VAN HOKISA NEDERLAND

Masiphumelele-
we will make it
together!

Ontwikkelingen in Zuid-Afrika

BEGIN MAART WERDEN WE OPGESCHRIKT door het nieuws dat Karin Chubb, mede-oprichter en uitvoerend directeur van HOKISA, geschept was door een taxi in Kaapstad. Gelukkig gaat het nu weer redelijk met haar. Wij wensen haar een spoedig herstel toe vanuit Nederland!

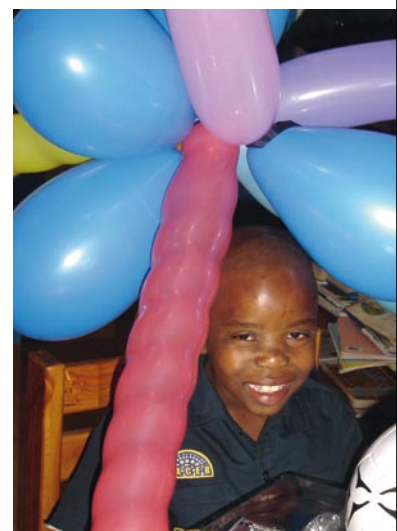
Het is moeilijk te geloven, maar het is echt al ruim vijf jaar geleden dat aartsbisschop Tutu, in een feestelijke ceremonie, op 1 december 2002 het HOKISA-huis in Masiphumelele opende. Wij vroegen Lungelo Nqojana, medewerker van het eerste uur en, samen met Shirley Madlingozi, manager van HOKISA, om zijn ervaringen van de eerste vijf jaar voor ons op te schrijven. Zijn 'memories' hebben we voor deze nieuwsbrief vertaald en ingekort; het volledige, Engelstalige verslag verschijnt binnenkort op onze website: www.hokisa.nl.

Uitdagingen en successen Herinneringen van Lungelo Nqojana

“HET WAS EEN MOOIE, EN TEGELIJKERTIJD OOK UITDAGENDE ERVARING, OM DE AFGELOPEN VIJF JAAR DEEL UIT TE MAKEN VAN HOKISA.

In het begin ondervonden wij, als staf, veel weerstand vanuit de gemeenschap. Mensen waren jaloers op ons omdat wij, en niet zij, de banen in het HOKISA-huis gekregen hadden. De jaloezie verflauwde na verloop van tijd, maar wat een veel hardnekkiger probleem was, in die begintijd, waren de vooroordelen met betrekking tot HIV/AIDS. Mensen wilden er niets over horen en er zeker niet voor uitkomen als ze zelf ziek waren. En dat gebeurde natuurlijk wel degelijk, mensen waren zo ziek dat ze niet meer voor zichzelf, maar ook niet voor hun kinderen konden zorgen. Maar ervoor uitkomen, nee. Sommigen waren bang dat ze weggejaagd zouden worden als hun familie erachter kwam dat ze AIDS hadden, en dat hun kinderen daarom bij HOKISA woonden.

In ons HOKISA-team discussieerden we veel over dat grote onbegrip – en we realiseerden ons dat dat vooral voortkwam uit de gebrekkige kennis over HIV/AIDS. Ook over HOKISA wist men te weinig. We gingen er daarom op uit, de gemeenschap in, naar de kerken en de scholen en vertelden aan wie het maar wilde horen over HIV/AIDS en wat we daar met z'n allen aan konden doen, als we er maar samen tegen zouden vechten. Dat was een succes. Mensen begonnen naar ons toe te komen voor hulp, in eerste instantie nog 'voor iemand die ik ken... niet voor mij.'

Maar goed, ze werden nu in elk geval goed voorgelicht en daar ging het ons om.

Toen kwamen er ook meer kinderen bij HOKISA terecht. Hoe dat gebeurt, is op zichzelf al behoorlijk ingewikkeld maar als ze er eenmaal zijn begint het natuurlijk pas. Een paar kinderen bleken HIV positief te zijn – en kregen zelfs AIDS. Dat was voor ons een gigantische nieuwe uitdaging. We moesten nu snel handelen. De kids hadden anti-retrovirale medicijnen (Aidsremmers) nodig, maar die waren toen niet vrij verkrijgbaar in Zuid-Afrika – en al helemaal niet gratis. Gelukkig vonden

“Ik weet nog goed toen ons eerste kind Aidsremmers toegediend kreeg. Ik weet zeker dat geen van ons die nacht een oog heeft dichtgedaan. Al die vragen in ons hoofd – wat als de medicatie niet aanslaat?”

we een arts in het Grootte Schuur Ziekenhuis bereid om onze kinderen die medicijnen te verstrekken – en we hoefden er zelfs niet voor te betalen. Ik weet nog goed toen ons eerste kind Aidsremmers toegediend kreeg. Ik weet zeker dat geen van ons die nacht een oog heeft dichtgedaan. Al die vragen in ons hoofd – wat als de medicatie niet aanslaat? Wat als het kind er slecht op reageert? Wat als het al te laat is? Wat...als...? Je kunt je voorstellen hoe opgelucht we waren toen we de volgende ochtend hoorden dat het kind er goed op gereageerd had – en dat er geen bijwerkingen waren – nog niet. Later bleek dat helaas wel het geval te zijn: hij werd heel erg ziek: tbc, longontsteking - niets bleef hem bespaard en hij moest naar het ziekenhuis. Bij toerbeurt beurt waakten we daar bij hem – en later, toen hij weer terug naar huis mocht, richtten we speciaal ziekenkamertje voor hem in. Hij werd beter, maar af en toe kreeg hij een terugslag en moest hij weer naar het ziekenhuis. Dat was zwaar, voor hem, maar ook voor ons, want de zorg voor de andere kinderen ging natuurlijk gewoon door.

Wij zijn nu meer ervaren, maar nog steeds maken we ons zorgen als kinderen aan de Aidsremmers moeten. Het zijn ook zulke zware medicijnen, en het is zo'n grote verantwoordelijkheid voor ons: wij mogen absoluut geen fouten

maken bij het toedienen van de medicijnen. Maar het gaat goed: de kinderen ondervinden geen noemenswaardige bijwerkingen meer. En we waren best wel trots dat HOKISA genoemd werd tijdens een internationale AIDS conferentie in Kaapstad, als voorbeeld waar de procedure rondom het toedienen van Aidsremmers, met de bijbehorende nauwkeurige administratie, op orde is.

Nu de kinderen ouder worden krijgen sommigen problemen: de gevolgen van een ongelukkige jeugd. Ze moeten daar doorheen en wij werken daar aan, samen met hen. We hebben een vertrouwensband met elkaar opgebouwd en ze weten: dit is hun thuis. Ouders (meestal de moeders) gingen dood. We deelden in hun verdriet; gingen mee naar de begrafenis en probeerden hen ervan te overtuigen, dat er nog steeds veel mensen zijn die van hen houden en aan hen denken: bij HOKISA en zelfs over de hele wereld.

Je zou de kinderen 's ochtends eens moeten zien, als ze naar school gaan, trots in hun schooluniform. Het is zo'n mooi gezicht – zeker als je bedenkt hoe ze er aan toe waren toen ze bij ons kwamen, hoe ziek ze waren, hoe ze de hele nacht huilden. Nu gaat het goed met iedereen. We genieten nog even van de Kaapse zomer. En we werken hard aan de overdracht van de dagelijkse leiding van het HOKISA-huis aan Shirley en mij. Lutz en Karin willen namelijk eind 2008 terugtreden als uitvoerend directeur.”

“Je zou de kinderen 's ochtends eens moeten zien, als ze naar school gaan, trots in hun schooluniform. Het is zo'n mooi gezicht.”

Verjaardag vieren bij HOKISA.

Activiteiten in Nederland

SINDS 2002 IS SPIRIT, EEN JEUGDHULPVERLENINGSORGANISATIE IN AMSTERDAM, ACTIEF VOOR HOKISA. DINEKE KOERTS SPRAK MET MARIA VAN DUINHOVEN VAN SPIRIT, EÉN VAN DE ORGANISATOREN VAN DE ACTIE VOOR HOKISA.

Wat doen jullie voor Hokisa?

Jaarlijks lopen we met een aantal collega's, inmiddels zijn dat er wel 30, de Dam tot Damloop. We laten ons sponsoren door collega's, familie, kennissen en vrienden. En via een oproep op het Spirit Intranet ondersteunen in elke regio collega's elkaar.

Zijn de deelnemers allemaal ervaren lopers?

Ieder jaar zijn er Spirit collega's die voor het eerst aan een loop meedoen en dan gelijk voor de 16,1 km gaan. Dat is de afstand van de Damloop van Amsterdam naar Zaandam! Een enorme prestatie. Het geeft hen extra inspiratie de Damloop uit te lopen omdat ze weten dat ze lopen voor een goed doel, Hokisa.

te Amsterdam. Daar ontmoetten mijn collega's en ik Lutz van Dijk, die zich als jeugd boekenschrijver enorm interesseerde voor de activiteiten voor jongeren.

Lutz en Perry vertelden over hun drukke werkzaamheden bij de bouw van een weeshuis in Zuid-Afrika en wisten me enthousiast te maken om voor Hokisa te gaan hardlopen. En mijn collega's ondersteunden dat van harte! Vanaf 2003 gingen er meer collega's meedoen en de opbrengst werd verdubbeld door de organisatie Spirit. In 2003 bracht ik tijdens een reis door

"Ik heb het als heel bijzonder ervaren Hokisa, de kinderen, medewerkers en de township te bezoeken."

Zuid-Afrika een bezoek aan Hokisa; ik heb het als heel bijzonder ervaren Hokisa, de kinderen, medewerkers en de township te bezoeken.

Vol enthousiasme lieten de kinderen me de speeltoestellen zien, waarvoor sponsorgeld ingezameld was. Ze beleven daar plezier aan en ook kinderen uit het township zijn welkom om samen met de Hokisa kinderen te spelen in de tuin.

Het werken in de jeugdhulpverlening en lopen voor een goed doel in een ander deel van de wereld vind ik een toegevoegde waarde hebben. Wie kiest ervoor waar hij of zij geboren wordt? En of je gezond ter wereld komt? Hardlopen voor een goed doel is tweeledig waarbij we ook nog eens gezamenlijk met collega's initiatieven ondersteunen.

Hopelijk kan ik dat nog jaren blijven doen.

Vrienden van Hokisa Nederland dankt Maria, haar Spirit - collega's en hun achterban hartelijk voor hun inzet en financiële bijdragen in de afgelopen jaren!

SPIRIT deelnemers aan de Damloop 2007.

Hoe is de sponsoring van Hokisa ontstaan?

Na een reis gemaakt te hebben door Azië (23 jaar geleden) ben ik lid geworden van de Stichting Worldrunners, om zo vanuit Nederland een bijdrage te kunnen leveren aan projecten die geïnitieerd worden in Derde Wereldlanden.

In 2000 werkte ik als ambulante hulpverlener met dak- en thuisloze jongeren bij StiZa, in een pand op de Blauwburgwal

Doelstelling HOKISA biedt een thuis voor kinderen in Zuid-Afrika die ouderloos of ziek zijn als gevolg van Hiv/Aids.

Donaties Het draaiende houden van het HOKISA-huis kost nu rond de € 6.600,- per maand. Jullie bijdragen zijn dus meer dan welkom! Wil je periodiek een vast bedrag overmaken, vraag dan een machtigingskaart aan op ons e-mail adres: hokisa.nl@hetnet.nl.

Donaties aan HOKISA zijn aftrekbaar voor de belasting. Op de website kun je lezen hoe dat in z'n werk gaat.

Contact Voor vragen, opmerkingen en tips zijn wij bereikbaar via ons e-mailadres hokisa.nl@hetnet.nl.

Papieren post kun je sturen naar:
Stichting Vrienden van HOKISA in Nederland,
Karwijhof 2, 2215 BZ Voorhout.

Deze uitgave kwam tot stand door de inzet van Vera Habers, Dineke Koerts, Els Schellekens, Ineke Verweij en Constance Vos die de teksten verzorgden.

Vormgeving: Sterk Ontwerp bno (www.sterkontwerp.nl) en digitaal drukwerk: Oktober (www.oktober.nl)

**Masiphumelele-
we will make it
together!**

Stichting Vrienden van HOKISA in Nederland
Karwijhof 2, 2215 BZ Voorhout
Meer weten. Mail naar hokisa.nl@hetnet.nl
of kijk op www.hokisa.nl of www.hokisa.co.za

Giften: Giro 9232137 t.n.v. Stichting Vrienden van Hokisa NL te Amsterdam.